

Dansul soarelui

Gabriel Cristea

Zorii mirosind a cetini își desfac căușul nopții și
în palma dimineții sângerează bob de aur.
Încolțește răsăritul în ținuturi de balaur!
Munții umbre își despică prin ponoare și zănoage,
când o rază îl vestește: „Sfântul Soare, Sfântul Soare!”
Toți muntenii-n jur de focuri calcă jarul în picioare,
coborându-și negre cușme - vine Domnul!

Mutu-și pune masca hâdă, iar fârtății, la opincă,
leagă zurgălăi cu ciucuri - curcubeie după ploaie -,
înhămați ca șargii cai cu betele sîngerii,
iar la gât - măceș-măgele, arămii.
Junii-aduc chiupuri cu apă din cișmele de argint
și le sparg în nouă locuri, unde umbre iscodesc.
Cu ciomege ținuite, arătând spre Răsăritul,
spun descântece de taină:
„Usturoi-în-patru-foi, brânca-ursului, trifoi,
alungați de pe pământ noaptea cu strigoi!
Flori cu sânge de smicele, auriu de micșunele,
lepădați-ne de ele - Ielele-Frumoasele!”

De sub piscuri fierăstraie, Sfântul își arată-n pace
câte-o rază, câte-o rază ...
„I-auzi ună,...i-auzi două,...i-auzi tri”,
și hora-ncepe cu bătutele domoale
- meandre line de izvoare,
spulberând scânteii din jaruri.
Cetere purtate-n vânturi își înalță cânt măiastru;
fluier și tamburine se întrec în iureș aspru.
Și nervoasele pâraie, fulgerând printre posade,
se revarsă în cascade cercuri, cercuri - respirații sacadate...
„Uite-așa, uite-așa, iute-așa călușul zboară!”
se-aud pașii - zbuciumații -
ca un ropot de copite, rotunjind bătrâne brâne
și-adâncind poteci solare.
Chipul Soarelui se-nalță aninat de buza lumii;
Cercul horei se-ntetește ca vâltorile nebune:
sar pe aer, bat pământul, se amestecă-n culoare
și plutesc - albe petale - în descântece păgâne,
când șoptite ca un susur, când strigate ca un șuier.
Vocile se întretaie cu ecouri răzlețite ce revin din negre-abisuri
„Unde-i timpul?, unde-i noaptea?, unde-i moartea...moartea...moartea?,
se întreabă călușarii lovind bătele de stânci;

Și, căzuți sleiți pe brânci, scormonesc adânc pământul.
„Uite-aici,...uite-aici,...uite-aici, ba nu i-aici",
murmură cu osteneală, îngropându-și țintuite,
timpuri, nopți și zbor de iele.

Bradul cetina-și coboară, mângâind țărâna smulsă
și-astupând rana ce doare - ca un fiu ce-și țucă muma.
Seara iar se înfioară, când balauri ies să zboare,
iar călușii - jucăușii - nălucesc prin vii izvoare,
prefăcuți în ierburi verzi, tainic să-și sărute huma.